

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **N. V. Ch.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. OAM-1180/ZA-ZA15-HA13-2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Věc se týká zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce je příslušníkem Vietnamu. V ČR pobývá již více než 16 let. Přicestoval v roce 2008 za účelem zaměstnání. V roce 2015 se dopustil drogového zločinu, za který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let. Po propuštění z vězení byl žalobci ukončen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Žalobce se následně pokusil legalizovat svůj pobyt na území ČR podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 12. 2022, již ale žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 2. 2023, které nabylo právní moci dne 23. 2. 2023, nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

rozsudkem ze dne 16. 11. 2023, č. j. 57 Az 3/2023-40, zamítl. Žalobce pak neuspěl ani u Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), který jeho kasační stížnost proti uvedenému rozsudku odmítl usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. 6 Azs 343/2023-26.

3. Dne 4. 9. 2024 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a v záhlaví označeným rozhodnutím řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalovaný měl podle něj vyhodnotit, zda se v kontextu žalobcem předestřených individuálních okolností nejedná o natolik specifickou situaci, kdy by již samotné neudělení mezinárodní ochrany bylo možné považovat za natolik „nehumánní“, že je třeba jej subsumovat pod neurčitý právní pojem případ zvláštního zřetele hodný, použitý v § 14 zákona o azylu. Žalobci a jeho nejbližší rodině totiž bezprostředně hrozí nenahraditelná újma, nebude-li mu určitá forma mezinárodní ochrany udělena. Žalovaný ale podle něj nesprávně interpretoval neurčitý pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, při jejichž existenci lze podle § 11a odst. 4 zákona o azylu posoudit opakovanou žádost jako přípustnou, neboť nerefletoval judikaturu správních soudů (zejm. rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36) a smysl a účel právní úpravy humanitárního azylu. Nesprávné posouzení právní otázky pak podle žalobce vedlo k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť v něm žalovaný neuvedl důvody, pro které nelze považovat případ žalobce za zvláštního zřetele hodný.
5. Druhou zásadní právní otázkou v projednávané věci bylo podle žalobce to, zda by již jeho samotné vycestování, které je nevyhnutelným důsledkem neudělení mezinárodní ochrany, mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky vyplývajícími ČR z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný se totiž vůbec nezabýval jeho novými finančními závazky v nezanedbatelné výši, které ho v tuto chvíli pojí s ČR a které je povinen splácet. O půjčce ve výši 1 200 000 Kč přitom nelze bez dalšího uvést, že se nejedná o změnu okolností žalobcovy žádosti oproti první žádosti z roku 2022. Jelikož se žalovaný odmítl zabývat relevantními okolnostmi případu, zatížil celé řízení závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, neboť nezjistil skutkový stav v nezbytně nutném rozsahu, jak vyžaduje § 3 správního řádu, přičemž zmíněná vada řízení ve spojení s nesprávným posouzením výše popsanych právních otázek měla konsekventně za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Dále shrnul judikaturu k posuzování opakovaných žádostí, zdůraznil, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

C) Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř.

s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. U jednání soudu účastníci setrvali na svých stanoviscích.

8. Rozsah přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřípustné opakované žádosti je značně omezený. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, NSS zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod podání žádosti legalizaci svého pobytu v ČR, kde chtěl zůstat se svou manželkou a jejich nezletilými dětmi, které žijí sice od roku 2016 ve Vietnamu, ale jejichž příjezd z Vietnamu očekával v březnu nebo dubnu 2023. Návrat do vlasti odmítal s tím, že je v ČR lepší prostředí. V těchto okolnostech žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu, přičemž jeho rozhodnutí neshledaly soudy nezákonným.
10. V nové žádosti ze dne 4. 9. 2024 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že má v ČR manželku, čekají na vízum pro děti do ČR a na jaře 2024 si vzali úvěr na podnikání ve výši 1,2 mil. Kč, který by chtěli splatit. Následně ještě v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí uvedl, že v ČR má na rozdíl od Vietnamu sociální a ekonomické vazby, že aktuálně vyřizuje povolení k pobytu pro své nezletilé syny, o které se starají jeho rodiče, a že by na splácení půjčky nebyl s to z Vietnamu přispívat kvůli tamnímu omezenému trhu práce. Současně vyjádřil domněnku, že se v jeho případě jedná o natolik specifickou situaci, že již jeho samotné vycestování by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky vyplývajícími ČR z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, a proto s ohledem na svou specifickou situaci navrhuje, aby mu byl udělen humanitární azyl.
11. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
12. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. V posuzované věci je nesporné, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 9. 2024 byla opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Z citovaných ustanovení pak vyplývá, že opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit, jen uvedl-li žadatel (nebo se jinak objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání dříve a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. K otázce opakované žádosti o mezinárodní ochranu již existuje ustálená judikatura, podle níž je pro přípustnost opakovaných žádostí třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“ mající určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Smyslem je totiž na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je podle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“ (viz také usnesení NSS ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 123/2024-41, bod 6 a judikatura tam citovaná).
16. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19, shrnul NSS, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat „*zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.
17. Krajský soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí optikou uvedených judikturních závěrů a dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto náležitosti podle krajského soudu, byť ve velmi kusé podobě, obsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žádná z nově žalobcem uváděných skutečností (absence sociálních a ekonomických vazeb ve Vietnamu a půjčka žalobce a jeho manželky na podnikání v ČR) nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť se tyto skutečnosti netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro které by měl mít jakékoli obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Dále také žalovaný uvedl, že nadále přetrvávají důvody vylučující udělení doplňkové ochrany žalobci pro spáchání vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť z opisu RT ze dne 16. 10. 2024

vyplývá, že trest uložený mu za spáchání zvlášť závažného zločinu nebyl zahlazen ani amnestován.

18. Žalovaný tak ve smyslu bodu 1) citovaného rozsudku rozšířeného senátu uvedl odůvodněný závěr o tom, že jakkoli žalobce v nové žádosti uvedl nové skutečnosti, tyto nejsou azylově nijak relevantní, neboť nevypovídají nic o tom, že by byl žalobce ve smyslu zákona o azylu v zemi svého původu pronásledován, že by mu takové pronásledování hrozilo v budoucnu v případě návratu do vlasti, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Tento závěr přitom považuje soud za zcela správný. S žalobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (snahou o legalizaci pobytu a očekávání příjezdu dětí do ČR) se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v rozhodnutí ze dne 1. 2. 2023, přičemž závěry žalovaného byly jako správné potvrzeny jak krajským soudem, tak i NSS (viz výše).
19. Obzvláště podrobně se pak soudy posuzující prvé rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu žalobci zabývaly namítaným nedostatečným odůvodněním splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud v Praze v odst. 22 až 26 rozsudku ze dne 16. 11. 2023, č. j. 57 Az 3/2023-40, žalobci vysvětlil, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných, k čemuž citoval závěry konstantní judikatury NSS o tom, že mezi obvyklé důvody udělování azylu podle § 14 zákona o azylu lze zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným, nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Dále uvedl, že konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného, které podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu, přičemž v posuzovaném případě odůvodnil žalovaný neudělení humanitárního azylu tím, že případ žalobce není nijak mimořádný, neboť žalobce je dospělý, plně právně způsobilý, zdravý a praceschopný a to, že za žalobcem a jeho manželkou mají do Česka přicestovat děti, není relevantní, a tudíž neshledal, že by byl žalobcův případ hodný zvláštního zřetele, u něhož by bylo nehumánní azyl neudělit. Krajský soud v Praze označil toto zdůvodnění za sice poněkud šablonovité, nicméně dostatečné s ohledem na skutečnost, že žalobce neuvedl ve správním řízení nic specifického o svém zdravotním stavu či zdravotním stavu svých blízkých a neuvedl ani jiné mimořádné okolnosti na jeho straně, které by byly porovnatelné s výše citovanými příklady těžce nemocných osob či osob pocházejících z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou. Krajský soud v Praze tudíž neshledal odůvodnění žalovaného v tomto ohledu nepřezkoumatelným ani neshledal na závěru žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci nic nezákonného. NSS pak v odst. 20 usnesení ze dne 31. 7. 2024, č. j. 6 Azs 343/2023-26 ke kasačním námitkám žalobce uvedl, že neshledal v úvahách krajského soudu žádný odklon od ustálené judikatury vztahující se k posuzování podmínek k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
20. Nové skutečnosti uvedené žadatelem v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vytvářet takovou situaci, ve které se zásadním způsobem změní postavení žadatele oproti předchozímu stavu, který byl zkoumán v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto však v nyní posuzovaném případě nedošlo. Krajský soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v tom, že žalobce v řízení o opakované žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost, na jejímž základě by měl žalovaný opětovně

posuzovat žádost žalobce meritorně, neboť absence ekonomického zázemí v zemi původu ani skutečnost, že si vzal žalobce nově v ČR nemalou půjčku na podnikání, rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven v zemi svého původu pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona, což je podmínka přípustnosti opakované žádosti podle výše citovaného § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Podle setrvalé judikatury NSS nelze ekonomické důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy ve smyslu § 12, resp. § 14a zákona o azylu (např. rozsudky ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Žalobce přitom žádné jiné, než ekonomické důvody pro opuštění vlasti a nechuti se do ní navrátit, netvrdil.

21. K žalobní námitce vytykající nedostatečné posouzení žádosti žalobce ve smyslu možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud především zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesním, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost žádosti, což znamená, že se žalovaný nezabýval a ani nemohl zabývat zkoumáním důvodů pro vlastní (ne)udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle §§ 12 - 14b zákona o azylu, ale toliko posouzením, zda je opakovaná žádost přípustná. Zcela nepřipadná je proto žalobní argumentace rozsudkem NSS ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36, neboť předmětem přezkumu soudů v dané věci nebylo procesní rozhodnutí o zastavení řízení o nepřipustné opakované žádosti, nýbrž meritorní rozhodnutí o neudělení azylu.
22. Argumentace okolnostmi hodnými zvláštního zřetele mohla být v případě opakované žádosti posouzena jedině v rámci § 11a odst. 4 zákona o azylu, který žalobce v žalobě také ocitoval. Jedná se o ustanovení upravující diskreční pravomoc žalovaného, který může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou. Podle rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2019 č. j. 2 Azs 101/2019-74, ale žalovaný nemusí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které byly zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl a mohly by být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, vzal v rámci řízení o opakované žádosti v úvahu v dimenzi skutkové (zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele.
23. V posuzované věci je přitom zřejmé, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vzal v potaz všechny relevantní skutečnosti, přičemž nic, co by nasvědčovalo výjimečnosti situace žalobce, nezjistil. Napadené rozhodnutí tudíž vytykanou nepřezkoumatelností netrpí. Žalobcovy důvody odchodu z vlasti i snahy setrvat v ČR byly a jsou ryze ekonomické, přičemž skutečnost, že si žalobce spolu s manželkou vzali půjčku na podnikání, kterou údajně nebudou s to splácet z příjmů ve Vietnamu, sice žalobce sám kvalifikoval jako okolnost hodnou zvláštního zřetele, nevysvětlil však, proč by tomu tak mělo být, a tudíž ani žalovaný nebyl povinen výslovně zdůvodňovat, proč tomu tak není. Krajský soud připomíná, že žalobce si musel být vědom nutné ztráty pobytového oprávnění v důsledku spáchání závažné trestné činnosti na území ČR, a tudíž převzetí finančního závazku vůči bance v ČR za účelem podnikání předtím, než svou pobytovou situaci vyřeší, lze označit za značně lehkovážné rozhodnutí, jehož důsledky rozhodně nemohou přinést žalobci příznivé rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

24. K žalobcovu tvrzení, že by jeho vycestování mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že s účinností novely zákona o azylu k 1. 7. 2023, která zrušila § 14a odst. 2) písm. d), již uvedená skutečnost v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany není posuzována. Proti tomuto závěru však žalobce v žalobě žádné námitky neuplatnil. Pouze nad rámec nutného odůvodnění považuje soud za potřebné poukázat na zcela nepochopitelné tvrzení žalobce o tom, že v zemi původu nemá nejen ekonomické, ale ani sociální vazby, pokud v pohovoru k první žádosti uvedl, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče, jeho dva synové, a dále čtyři jeho starší sourozenci.
25. Konečně je třeba pro úplnost uvést, že žalovaný se ve smyslu bodu 3) rozsudku rozšířeného senátu uvedeného výše v odst. 16 v napadeném rozhodnutí zabýval také tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl přitom, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce (tj. od ukončení řízení na NSS v červenci 2024), k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ani proti tomuto závěru pak žalobce v žalobě nijak nebrojil.
26. Závěrem soud dodává, že žalovaným a správními soudy byl žalobce již v řízení o jeho první žádosti poučen o tom, že k legalizaci pobytu, vyřešení zaměstnání, ekonomické situace a dalších otázek s tím souvisejících, slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nikoli zákon o azylu. NSS ve své judikatuře opakovaně připomíná (viz např. odst. 10 usnesení NSS ze dne 21. 1. 2025, č. j. 1 Azs 286/2024-28), že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“ (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48), přičemž snahy o legalizaci pobytu nemohou být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S těmito závěry se zcela ztotožňuje i zdejší soud.

D) Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. února 2025

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně